

„No šachy. S těma magnetickejma figurkama.“

Otočil jsem se a hrábl do kufru. Batikovaná taška byla hned navrch.

„Fakt že jo. Koukejte,“ předvedl jsem, jak rozestavěné figurky pěkně drží i vzhůru nohama.

V tu chvíli pes kýchl a figurky se rozsypaly po celém autě.

„Hele, tamhle!“ ukázala maminka.

Za křovím po pravé straně cesty se vynořil velký kamenný dům.

„Tenhle má taky tak divně ty komíny,“ všimla si Klára.

Všechny domy, co jsme po cestě potkali, měly dva komíny, které vyrůstaly přímo ze štítů. Na každém konci jeden.

„To aby se hospodyně nehádaly,“ poučil nás pes. „Domy jsou dvougenerační a kuchyně se vždycky staví co nejdál od sebe.“

Kolem baráku byla kamenná zídka porostlá jasně zeleným mechem. Zaparkovali jsme před ztrouchnivělou bránou, zpoza níž nás sledovalo několik zvědavých slepic. Lehce mžilo. Táta zabušil mosazným klepadlem na těžké kované dveře.

„Le moment,“ ozvalo se odněkud zevnitř.

Mohlo to trvat tak dvě minuty. Pak se dveře otevřely. Zapal jsem po dechu a mimoděk ucouvl. Kdyby si Béla Lugosi, který hrál ve starém němém filmu Nosferatu hraběte Dracula, nechal narůst ježka a vousy, mohl by vypadat přibližně jako Honza Procházka alias Jean Chouveau. Ten měl navíc na ruku cosi červeného, co zanechávalo stopu na klice dveří.

„Désirez-vous?“ zeptal se.

„My jsme od pana Kočičky,“ řekl trochu stísněně táta.

„Jé, to je skvělé! Pojdte dál,“ rozzářil se Nosferatu a chtěl tátovi podat zakrvácenou ruku. Pak si to ale uvědomil a začal jí zuřivě otírat o zamazané kalhoty.